

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. София, 05.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9609** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208- чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Т. Х. Х., подадена чрез адв. Б., срещу решение № 3258/10.07.2024 г., постановено по нахд № 5375/2024 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 3-ти състав.

В касационната жалба, са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на атакуваното решение. Иска се неговата отмяна, както и на потвърдената с него заповед за задържане. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване.

Ответникът – И. М. М. – полицейски орган при 01-во районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи /01-во РУ СДВР/ не изпраща представител в съдебното заседание. С молба от 29.11.2024г., чрез процесуалния си представител юрк. Г., моли касационната жалба да бъде оставена без уважение, а атакуваното решение - потвърдено. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от касатора, в случай, че същото надвишава минималния размер определен по закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на обжалваното решение.

Административен съд – София - град, III касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдена заповед № 2253з-380/29.03.2024 г., издадена от мл. разузнавач И. М. М. - полицейски орган при 01-во РУ на СДВР, с която на Т. Х. Х. е наложена принудителна административна мярка - „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс /НК/, поради данни за съпричастност за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК по ДП № 582/2024г .

За да отхвърли жалбата, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, в производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, заповедта е съобразена с разпоредбата на чл.72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и с целта на закона.

Оспореното решение е валидно, допустимо и правилно. Не се установява и наличието на касационното основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган, по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Заповедта е издадена в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма. В съответствие с чл. 74, ал. 1, т. 2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, оспореният акт съдържа ясни и достатъчни фактически основания. Заповедта е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, което е допустимо съгласно задължителната съдебна практика – тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на РБ.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата по ал. 1, т. 1 - 7 от ЗМВР. В случая задържането е извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, тъй като на 26.03.2024 г., около 15:30ч. в [населено място], [улица], чрез нанасяне на удари с ръце в областта на главата и тялото, Т. Х. е причинил на Л. Г. Х. лека телесна повреда, като престъплението е извършено в условията на домашно насилие.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице. За прилагането на тази ПАМ не е необходимо и да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК / решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по дело № 10527/2015 г./. Нужно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че

има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика не е необходимо тези данни да имат характера на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК. Понятието „данни“ по смисъла ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на по чл. чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, трябва да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т. е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление./Решение № 346 от 09.01.2019 г. на ВАС по дело № 5705/2017 г., Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по дело № 10527/2015г./. Представените по делото доказателства обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно - наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление, изразяващо се нанасяне на лека телесна повреда на Л. Х..

Постановеното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност. Ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта /Решение № 5070 от 24.04.2017 г. по дело № 3527/2016 г.; Решение № 7349 от 13.06.2017 г. по дело № 3903/2016 г.; Решение № 13906 от 19.12.2016 г. по дело № 11066/2015 г.; Решение № 363 от 12.01.2017 г. по дело № 10527/2015 г. на Върховен административен съд на Република България/.

При постановяване на оспореното решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно- чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, длъжимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече трайно формираната практика на АССГ по въпросите, повдигнати с касационната жалба.

По изложените съображения, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, в полза за ответника се дължат разноски. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 100,00 лева на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, Административен съд

София-град, III касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3258/10.07.2024 г., постановено по нахд № 5375/2024 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав.

ОСЪЖДА Т. Х. Х., ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. „515-та“ № 1, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.